

Несрпска нација и језик Црногораца

1/3/2016

Последњих година су видна настојањима неких Црногораца да "научно" докажу да Црногорци нису Срби и да "црногорски" језик није српски. Појава није ништа необично ако се има у виду да су из српске нације издвојене многе групе у ближој и даљој прошлости. Оне данас чине делове хрватског, мађарског, румунског, шиптарског, македонског, немачког народа... Покушај да се, опет, од дела Срба, прогласе црногорска и бошњачка нација, црногорски и бошњачки језик, само је делатност заснована на скоро хиљадугодишњем искуству. А с обзиром да је тако нешто увек успевало, велики су изгледи да ћемо се помирити с чињеницом да у будућности имамо и ове две нове нације. И оне ће пролазити кроз муке да од српског језика створе "бошњачки" и "црногорски", али и тај пројекат има упориште у искуству – "Бошњаци" и "Црногорци" ће се угледати на Хрвате, који, већ више од сто година, упорно, од српског стварају "хрватски" језик. (Прави хрватски – из Загорја – су, противно програму УНЕСКО-а, о очувању свих живих језика, осудили на смрт, па га у школама не изучавају ни факултативно).

Овог пута бих занемарио чињенице везане за стварање бошњачке нације (ја као рођени Бошњак, нисам предвиђен за њеног припадника, а неки - рођени у Србији и Црној Гори – јесу?!), па бих подсетио на историјске корене расрбљивања Црногораца. Тиме желим да упозорим да је погрешно то расрбљивање приписивати комунистима. Они су само наставили давно започети рад. Расрбљивање Црногораца и Босанаца припремано је и фалсификатима у уџбеницима, јер се области средњевековне Србије – некад отворено, некад прикривено – представљају као независне државе: Рашка, Дукља, Зета, Босна, Хум, Травунија, Нертљанска Област... а обласни племићи као владари "држава". Тако се и средњевековна престоница Србије, пре доласка Немање на власт, нигде не помиње, па у уџбеницима немушто пише да ње није било, а да је владар управљао оданде где би, са свитом, боравио – увек у другом месту.

Престоницу Србије спомињем зато што би многи Црногорци одбили да се одричу српског рода да су учили да је престоница Србије била у Скадру. А била је. Конфузно писана историја омогућује данашњим дукљанским академицима да, поред других произвољности, Немању, рођеног у Црној Гори, проглашавају Србином, а краља Војислава (11. столеће), рођеног у Требињу Црногорцем.

Ако данашњи и будући српски интелектуалци буду на висини својих обавеза према нацији и држави, мораће поправити све оно што нам је историјска наука, до сада, погрешно тумачила. А много тога јесте.

Прва писана документа о покатоличавању Црногораца (што је увек био први корак у расрбљивању) потичу из 17. столећа. Ово је време замашних српских буна против турске власти, што су искористили Ватикан, Аустрија и Млетачка Република да Србима понуде помоћ, под условима да из православља пређу у католичанство.

То је била опака замка, јер су Срби ропство под Турцима сматрали горим од свега другог. Верујући да ће их католички свет ослободити, подстакла је неке црногорске породице да прихвате католичанство и то у првој половини 17. столећа.

Но, кад се видело да католичке државе нису спремне да Србе ослободе турске власти, вратиле су се својој праћедовској вери.

Дукљански академици то, привремено, прихватање римокатоличке вере код дела српског народа у Црној Гори, користе за приклањање унијатству и католичанству, или, у најмању руку, стварање посебне православне црногорске цркве.

О овом времену католичења српског народа у Црној Гори у 17. столећу, обавестила је Црногорско-приморска митрополија СПЦ књигом:

"Римокатоличка пропаганда – пропали покушаји у прошлости у операцијама садашњости", Никшић, 1932. У овој књизи је откривено да су католички бискупи писали папи како Срби желе, у Црној Гори и Херцеговини, да пређу у католичку веру, а та писма представљали као дела Светог Василија Острошког и епископа Мардарија из манастира Мораче.

Други опсежни подухват у католичењу Срба (у циљу њихове денационализације) обављен је у 19. столећу, кад је у Црној Гори владао Његош.

О томе су се, веровали или не, договориле: Француска, Енглеска, Турска и Ватикан. Турска је обећала одрећи се сваке територије ако ће на њој становништво прећи из православља у католицизам! По том договору, требало је створити католичку државу од: северне Албаније, Рашке, Херцеговине и, ако се успе, од Црне Горе.

Пројекат је поверен Свеславенском покрету, са седиштем у Паризу, чији је вођа био Пољак Адам Чарториски, бивши министар спољних послова Русије, а тада руски љути непријатељ. Свеславенски покрет је имао задатке да:

- 1) учини све да отуђи Србе, Бугаре, Молдавце и Румуне од Русије,
- 2) што више Срба преведе у католичанство и створи католичку државу "Холмију" на наведеним територијама,
- 3) све српске земље, окупиране од Турске, задржи што дуже у оквиру Отоманског Царства.

Овај програм су у Србији требало да спроводе активисти Свесловенског покрета, од којих су најпознатији Моравац из Чешке Фрањо Зах и Србин католик из Дубровника Матија Бан, а у Црној Гори Француз Антид Жом, Његошев учитељ француског језика и његова лепа и образована супруга Франциска – Словенка из Трста. Кнез будуће католичке државе (Холмије) требало је да буде Никола Радоњић Васојевић. Био је образован, завршио је руску војну академију и дуго службовао у турској војсци.

Његош је осујетио ову намеру, али је она остала да живи. Французи и Енглези је нису више спроводили, али су на Берлинском конгресу (1878), енергично спречили уједињење Србије и Црне Горе.

Рад на расрбљивању у Црној Гори је наставила Аустрија, задужујући за то и Илирски покрет у Хрватској. Она је узнапредовала на овом пољу, па је пред Први светски рат придобила црногорског краља Николу за идеју о уништавању Србије, а за узврат би живот продужила Црна Гора, уз територијална проширења у Метохији, Херцеговини и Рашкој. Овакав договор Беча и Цетиња увећао је муке и уножио губитке у мртвима српске војске и народа при повлачењу преко Албаније 1915. године. О овоме је податке оставио (1919, у виду књиге) пуковник црногорске војске и иследни судија Ловћенског одреда Лазар Рашовић.

Црногорско расрбљивање, види се, није прекидано од 17. до 20. столећа и букнуће у оружани међусрпски обрачун у Црној Гори у време стварања Краљевине Срба, Словенаца и Хрвата, па поново у Другом светском рату.

Сасвим је природно да су Секула Дрљевић и Савић Марковић Штедимлија, заговорници хрватства у Црној Гори, само производ ових ранијих прегнућа на расрбљивању Црногораца. Комунисти су преузели идеју, а данашњи дукљански академици су последњи носиоци антисрпске штафете у Црној Гори.

Аутор: Слободан Јарчевић

Извор: svarog.blog.rs